

ganske godt, for jeg tror, den Mand har meget stor Interesse for Sagen. Jeg saa helst, at man i en Sag som denne udelukkende tog saglige Hensyn ved den Afgørelse, der blev truffet her i Rigsdagen og ogsaa fra Ministeriets Side. Det er vist udenfor al Tvivl, at det vilde være af meget stor Betydning for de nævnte Øer, Vaagø og Vestmanhavn, om der kunde opføres Elektricitetsværker, som kunde forsyne Befolkningen med Elektricitet til de Priser, der er nævnte i Andragendet. Der er nævnt, at der skulde kunne ydes Elektricitet for 150 Kr. om Aaret pr. Hestekraft, og der menes, at med 2 Hestekræfter skulde en Fiskerfamilie nogenlunde kunne klare sig til Belysning, Opvarmning og Kogning.

At vedkommende Mand har Interesse for Sagen endnu, kan jeg sige, idet jeg havde Besøg af ham vistnok i Søndags; jeg gennemgik da Sagen meget nøje med ham, fordi den som enhver anden Sag, jeg har haft med at gøre indenfor Finansudvalget, har Krav paa min Interesse og har interesseret mig. Jeg har sidenhen i Akterne set — der ligger en meget stor og en meget tyk Pakke Aktstykker i Finansudvalget —, at der menes, at Opvarmning ikke gaar med under de 2 Hestekræfter, der kunde leveres for 300 Kr. Er dette ikke Tilfældet, vil det blive noget dyrere end beregnet. Der staar i Aktstykkerne, at en Familie deroppe bruger mellem 2 og 3 Kr. om Dagen til Belysning og Brændsel; det vil da være en stor Besparelse for Beboerne, om de kunde faa Elektricitet til den Pris, her er nævnt. Men jeg maa dog bemærke — og det sagde jeg ogsaa til vedkommende Mand, da jeg talte med ham om Sagen — at det vistnok er et stort Spørgsmaal, om man med de nuværende Priser paa Materialer og Arbejdsløn vil kunne gøre Anlægget færdigt til den Pris, der er nævnt. Og saa er der en Ting, som jeg synes er ganske afgørende for Statens Tiltræden. Jeg tror, det vilde være uden Sidestykke — og jeg gentager her, hvad jeg sagde til vedkommende Mand, der har den store Interesse for Sagen —, om Justitsministeriet skulde fremsætte Lovforslag om eller henstille til Finansudvalget, at Staten ydede en Garanti paa 2 Mill. Kr. til et privat Selskab med en Aktiekapital paa 20 000 Kr. plus 50 000 Kr., som denne Mand skulde have for sit Etablissement eller for sin Virksomhed. Hvis denne Virksomhed, dette Etablissement, denne Værdi, der faas for Pengene, er 50 000 Kr. værd, og den gaar

med ind som Aktiekapital, og der er tegnet 20 000 Kr. til, vilde det alt-saa i alt blive 70 000 Kr., og overfor dette skulde da den danske Stat træde til. . . (*Gamborg*: Nej, selvfølgelig ikke). . . Hr. Gamborg siger: Nej, selvfølgelig ikke; jeg ved ganske vist, at vedkommende Mand var meget fortørnet over, at Hr. Gamborg i en ganske usædvanlig lang Tid har beholdt Akterne og derved forsinket Sagen i meget betydelig Grad, saa det kan jo godt være, at Hr. Gamborg har faaet andet ud af det, end hvad der staar. Men det er en Garantikapital, Staten skal stille; Staten skal garantere Forrentning og Afdrag af 2 Mill. Kr., og enten Staten gør det, eller Staten direkte udlaaner Pengene, Resultatet bliver nok til syvende og sidst det samme; og overfor dette staar der fra anden Side, fra privat Side, i Øjeblikket kun 70 000 Kr. — at der muligvis kan komme mere bagefter, er en anden Side af Sagen. Yderligere mangler vi helt og holdent det faste Grundlag for at afgøre, om Værkerne kan gøres færdige for den Pris, der er nævnt. Naar Hr. Gamborg, som saa fortørnet afbrød mig, siger, at vi kunde nøjes med Vaagø foreløbig, er han i den allerstærkeste Modstrid med den Mand, der er saa interesseret i Sagen; for vedkommende Mand siger, at det vilde være en Meningsløshed at begynde med Vaagø og ikke tage det hele paa en Gang; det vilde dels være at gøre stor Uret mod Vestmanhavn, hvor et Anlæg er lige saa fornødent som paa Vaagø, og det vilde være at fordyre Sagen i sin Helhed, hvis man begyndte med det ene og ikke tog det hele samlet. Det glædede mig at høre Justitsministeren udtale, at han med Glæde vilde fremsætte Forslag til Gavn for Færøerne. Jeg har ikke noget som helst udstaaende med den Mand, der har været omtalt saa tidt, maaske lidt for tidt, her i Salen. Jeg vilde skønne, at hvis denne Mand har en Interesse, som han har Ret til at hævde, vilde der i og for sig ikke være noget i Vejen for, at den blev betalt med den Pris, den er værd; men jeg vilde mene, at skal Staten gaa med til at yde en Garanti eller et Laan af en saadan Størrelse — og det kunde selvfølgelig først ske, naar Sagen var undersøgt saaledes, at man vidste, hvor man kom hen, hvad Beløbet angaar —, vilde den rette Vej være den af Justitsministeren omtalte, at det offentlige: Kommunerne, Lagtinget, førte Sagen igennem, og at Staten saa ydede den sin Støtte. I saa Fald synes jeg, det vilde være rimeligt, at den oftom-